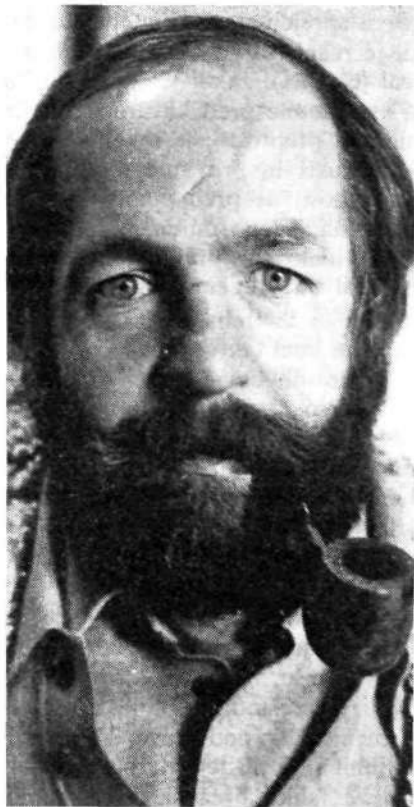

je drugače: ni zgradbe, ni stopničk in žabice pač tavajo. Tako nekako si poskušam razložiti njihovo nadležnost.

Sežem med knjige, na slepo, med zamolklim, dolgim čez vse nebo razpotegnjenim grmenjem, sežem, da bi prečakal, slinim palec in brskam po knjižurici, kdaj pa kdaj preberem verz: žabice žabice žabice.

Nagovarjanja

Milan
Dekleva

Razdeljeni v speve.

Omamna slika, sličica, kam si ljubico skrila?

V možati red hrastove izbe, kjer zvok otrdi.

glasove gozda poješ, uhuj!
stopal naslonjenih med krošnje
bukev, ki v njih sove šoje
čakajo, se s perjem drsajo
ob tvoje boke, zastonj!

pride, pride mož iz maha,
otroke gole za lase s seboj
privleče, jih spéče ziblje
v čarni divji ples in kliče,
kliče, ti telo prikliče v molk.

Razuzdanec, je šepetal o daljnih dišečih spominih, kjer se
popotnik vtaplja v sveti reki, z mesečino oblitim belim čelom.
Tako pa se lahko le o poželjivi ženski govori, in res je imel
kri na ustnicah in oči kakor steklene.

O tebi je govoril laži, da si bila lahka kakor pena, nadel
ti je razna opolzka imena, ker te je hotel čisto in brez trave,
katere semena so plodile tvoje noge.

Razdeljeni v speve, v slike skriti, otrdeli v zvok.

Pogled sem, k tebi potujem. Ne morem zdržati tihote in mirnosti,
ki ti krepí mladost. Negibnost čebele, ki pade v cvet. Mož bo
prišel iz mahu, mali maščevalec!

Besede spevom, ljubice slikam, izbam može.

Bukvine krošnje, hrastove mize, prasketanje polen, les.

*

pod modrim ometom komaj zdržijo
tramovi. hišam brstijo podi
namesto korakov.

ženska poljublja sliko.
brezhibna a topla. namesto zaves
jo zakriva rjuha.

v rose stopí se zastaran prah
na hrastih. vlažna. marčna.
si čutena? polna?

*

zrno molka, pomladna retorika.
angeli s tisoč mušjih oči
v grmičih potonik.

je mogoče slečen bdeti in čuti
nagovor, ki ne prihaja kakor človek
na prag s topotom sveta?

temna vztrajnost, ki se igra
z nevednostjo, da je moč zdržati.
nisem, mnogo manj od vsega.

*

So tudi vedeževalci, ki umejo prepričati duše, naj se v
kamnih naselijo, naj po zraku ne letajo. Ker kakor orel kroži,
dolbe školjka skalo.

Zavist pa se je zaleгла dečku v noge, utriplje v ritmu,
ki ljubeznivo deklico z gore vabi v dolino. Vendar kar ona
vidi, je prej gubanje morja, kar pa mine, se ne more ujeti
v njeno prepuščeno telo. Bronzasti obrazi otrok se v njim pripa-
dajočem molku oblikujejo, kot bi pele statve.

Skladnost je, med drevesom in poslovnostjo. Podleže ji, kdor jo
ruši. Kakor most vodo oklepa, tako mu je voda zaman.

*

diktati sanj. ali budnih
gledanj, za katerimi nekdo drug
oprezno stoji.

misliš. strmo strmo zame
vame samo. oko krompirja s tenko
zarezo v telesu.

zame sama. sama razpihana
tišina pod kotličem slane vode.
samo sama.

*

Dotikovanja, na plavem. »Odločena sem, odločena«, pa lahko zame-
njam ogenj v praproti? Razprla so se jabolka grizenju, sočna plesen.
Tvoje čelo galebe vtaplja v očeh, mrmra v stičišču pobožnosti, da si
milovanju pripravljena nebo pogrnuti k nogam.

Ni ti bilo lahko zmagati drgeta. Plimoval sem v reki, v takšnem
žaru se gibaš, da se je gluh od telesa zmaknil trenutek, ki se k
sami zemlji spušča.

Rdeča kakor pogled. Da jo besede pahljajo in rokavice in deževniki. Rdeča, do brnenja. Prej je bilo vse preslišano, morala si si lastiti. Smeh ostaja in popolna voljnost.

*

nagni se k duši, bodi kozarec
ponujen ustom. na tvojih prsih
skrivna roka gnezdi.

vijolica, veslo bivanja.
kako mirna si v izgubljenem
neslišna sestra besede.

v sebi domuješ praprot
in vse druge oblike čakanja:
da greš, a ostaneš sanja.

*

nekdo se igra s hitrostjo
srca. veš. oljke so leče svetlobe.
mir z nami potuje, kot potresi.

ampak v kateri točki zdrzneš
stvari in jih zaljubiš? je pušpanov
grič postal molilnica?

z vročino kože glino spreminjaš
v opeko. tožbe se zvrčajo v smeh
ki te ljubi v travi.

*

Pleskanje, neba plotovi! Srdita, in s trdimi prsmi si se
sprehodila po peresni spirali nevidnega, ki se je le umrlih
dih spominja.

Vrtinec kretnje, tvoj pobeg k ranjenim. V nerazberljivem miru
počiva: merjašev pogled, roke prekrizane v vednost trikotnih
sonc. Stopala veselja, ki jih je utišalo šopirjenje fazanov,
podrsavanje škrljavcev, sestavljenih v zvon njegovega svetišča.
Lahko odplakneš oči. Tudi počeneš v trnast grm, rodovitna!
Naj bo vse v kraljevski pisavi izbrisano. Se je tako že prehitela
globina sveta in počiva obronek gozda, tiktaka z ženskim srcem.